

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כדי להתחיל "לחיות" בעניני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, ע"ז שהשכל נעשה ממולא וחדוד בהבנה והשגה בעניני משיח וגאולה

ראו ע' 14

עש"ק פ' חוקת-בלק (באה"ק: בלק), ערב חג הגאולה י"ב תמוז
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

תיט

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת
הו"ח וכו' ר' מנחם מענדל הלוי
ב"ר לייב יואל הלוי ע"ה קאטש
נפטר ביום י"ב אייר ה'תשנ"ז

וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה
נפטרה ביום ט' תמוז ה'תש"ס
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם
הרה"ת ר' ברוך שמעון הלוי וזוגתו מרת פנינה
ומשפחתם שיחיו קאטש

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ביאור בענין "תיכף לגאולה תפלה"

ב"ה

3 דבר מלכות

אכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד" / משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"א

6 זמן הגאולה

כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום יום! / פרשת השבוע באור הגאולה

13 ניצוצות של משיח

הנה נכנס משיח צדקנו / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

14 המעשה הוא העיקר

"להיות" בעניני משיח וגאולה / הוראות למעשה בפועל

15 כתי"ק - פרסום ראשון

ביאור בענין "תיכף לגאולה תפלה" / מענה כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק במאמר ד"ה שאו גו' ה'תשל"ז

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בתי' רות ש"י זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת
יה"ר שיכנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולגות-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק ש"י, לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

בקשר עם פרק ו' בפרקי אבות שקוראים בשבת זו (באה"ק), מובא בזה צילום (מוקטן במעט) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים במאמר ד"ה שאו ידיכם קודש גו', שנאמר בש"פ בלק, ט"ז תמוז ה'תשל"ז נדפס בספר המאמרים תשל"ז ע' 290 ואילך (והמענה שולב באמצע עמוד 292)

בס"ד.

בהמאמר דש"פ בלק (המצו"ב) נתבאר הענין דתיכף לגאולה

הפלה, דגאולה ענינה תורה שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בת"ת

ולדה וצ"ל שבגאולה תפלה דתפלה דתפלה של יסוד התורה שלו יהי' כדבעי [לשמה] - דהיינו להמשיך אלקות בתורה - וכמשנ"ת בלקו"ת ס"פ ברכה ובכ"מ] שהוא ע"י הקדמת התפלה, וכמאמר אבא בנימין ה' מתפלל שתהא הפלתו סמוכה לבטתו. ואז תפלה [תורה] בלקו"ת ס"פ ברכה ולא הפסדו.

כי לפי הכבואר בהמאמר הוא שקודם צ"ל ענין התפלה ואח"כ

ליסוד התורה, אבל לכאורה הכארו"ל בפסוקות הוא שקודם צ"ל גאולה

ואח"כ הפלה, וכלפון הירוסלמי (המובא בהמאמר) תיכף לגאולה תפלה.

להלן פענוח המענה כפי ששולב בשאלת המניחים (הכתי"ק בא בהדגשה):

בהמאמר דש"פ בלק (המצו"ב נתבאר הענין דתיכף לגאולה תפלה, דגאולה ענינה תורה שאין לך בן חורין אלא מי שעוסק בת"ת וצ"ל ג"כ תיכף לגאולה תפלה - ע"י שלימוד התורה שלו יהי' כדבעי [לשמה] - דהיינו להמשיך אלקות בתורה - וכמשנ"ת בלקו"ת ס"פ ברכה ובכ"מ] שהוא ע"י הקדמת התפלה, וכמאמר אבא בנימין ה' מתפלל שתהא תפלתו סמוכה למטתו. ואז תיכף לגאולה [תורה] תפלה [שהו"ע ההתחברות באלקות ע"י עסק התורה" - כמאמר דתרפ"ז - שהמשיך בה לפני זה אלקות].

לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמה"ת ה'תשס"ב יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד הקיבוץ ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

"לחיות" בענייני משיח וגאולה

בימי בין המצרים דשנה זו צריך להיות "שטורעם" מיוחד ביתר שאת וביתר עוז בכל הקשור ללימוד ענייני גאולה ומשיח ובנין ביהמ"ק השלישי:

. . . לכל לראש – שהלימוד הוא לא מצד התגברות רגש האבילות וההשתדלות לתקן החסרון דחורבן ביהמ"ק, אלא (גם לולי החורבן) מצד הכוסף וההשתוקקות **להמעלה והשלימות דביהמ"ק השלישי**, עליו נאמר¹ "גדול יהי כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", גדלות שלא היתה מעולם (לא בבית שני, ולא בבית ראשון, ולא במשכן שעשה משה), ובמילא לא ה' בה חורבן, ובאה באופן של **הוספה ושלימות** על מעלת המשכן, בית ראשון ובית שני (ולא רק באופן שמחזירים דבר שהי' מקודם שנלקח בתורת "משכון"²).

ועוד ועיקר – שהלימוד הוא מתוך ידיעה והכרה בוודאות גמורה שאין זה "הלכתא למשיחא", כי אם, **הלכה למעשה בפועל ברגע שלאח"ז**, כיון ש"מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל (כבר עתה למעלה, ותיקף) יגלה ויבוא משמים"³ **ברגע כמימרא!**

וע"ד המדובר בתקופה האחרונה⁴ בנוגע להוספה המיוחדת בלימוד התורה בענייני גאולה ומשיח⁵ – לא (רק) בתור "סגולה" למהר ולקרב ביאת המשיח והגאולה, אלא (גם ו) בעיקר כדי להתחיל "לחיות" בענייני משיח וגאולה, "לחיות עם הזמן" דימות המשיח, עי"ז שהשכל נעשה ממולא וחדוד בהבנה והשגה בענייני משיח וגאולה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדוד גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפועל במחשבה דיבור ומעשה באופן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאולה, ומראים באצבע ש"הנה זה (המלך המשיח) בא".

. . . ובנוגע לפועל – למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה בשנה זו, תהא שנת נפלאות אראנו, לאחרי ראייית הנפלאות המעידות שזוהי ה"שנה שמלך המשיח נגלה בו", רואים שישנו קושי (ע"ס קומט אן שווער") להחדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בענייני משיח וגאולה.

. . . והעצה לזה – ע"י **לימוד התורה** בענייני משיח וגאולה, כי, בכח התורה (חכמתו של הקב"ה שלמעלה מהעולם) **לשנות** טבע האדם⁶, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו **מחוץ** לענין הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות הפנימי), הרי ע"י לימוד התורה בענייני התורה בסוף עמוד 12

(1) חגי ב. ט. וראה זח"א כח, א.
 (2) ויש לומר, שענין זה מרומז גם בלשון המדרש "זכי בשביל שבני נתונים בגולה יהא בנין ביתי בטל . . . אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקין בבנין הבית" – בנין חדש שלא ה' קודם (לא רק החזרת המשכון).
 (3) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
 (4) סה"ש תנש"א ח"ב ע' 501-2. ועוד.
 (5) ועצ"ע אם ההוספה המיוחדת דלימוד הלכות בית הבחירה הקשורה עם ימי בין המצרים (גם כשהלימוד הוא באופן האמור) מתחילה ב"ז תמוז כשחל בשבת, כיון שסו"ס קשור ללימוד זה עם ימי בין המצרים דוקא, או שהוא ע"ד אמירת שירו של יום.
 (6) ראה דרז"ל עה"פ לא-ל גומר עלי (ירושלמי כתובות פ"א ה"ב. וש"נ. והובא להלכה בש"ך (ושו"ע אדה"ז) יו"ד סקפ"ט סק"י"ג (סקכ"ג)).

אכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד"

אל לו לחשוב, דמכיון שמשיח לא יכול לבוא בשבת ויש לו זמן עד מוצאי שבת לאחרי הבדלה, במילא בנתיים ילך לישון, שהרי "שינה בשבת תענוג" . . . • אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא – עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת, ובפרט כשעומדים בשבת המסיימת את השבוע דג' תמוז, והשבת שמברכת את י"ב-י"ג תמוז • משיחת ש"פ בלק ה'תשמ"א – בלתי מוגה

תרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

שכבר ישנו ה"רכוש גדול", הן אצל הקב"ה והן אצל בני ישראל – וא"כ בודאי שצריך להיות ה"נגאלין מיד".

צריכים רק לוודא שהתענוג שישנו למעלה מעבודת הגלות לא יעכב את הגאולה,

וכביאור נשיא דורנו בעל המאסר והגאולה³ על הפסוק⁴ "ברוך שומר הבטחתו לישראל ברוך הוא שהקב"ה חישיב את הקץ", שמגיע להקב"ה ברכה ע"כ שהתענוג והנח"ד שיש לו מעבודת הגלות לא עיכבו את הקץ בזמנו.

וכעת גם ישנם כבר כל ההעלמות וההסתרים, וכל העניינים שעברו במשך השנים האחרונות, גם בשנה שעברה, אשר בשבת אין

א. בנוגע לאריכות הגלות, הביאור היחיד שישנו על-כך הוא – כי הקב"ה רוצה שיהודים יעשו תשובה נעלית יותר, ועי"ז יגיעו לעילוי נעלה יותר מלפנ"ז.

אמנם, כשהיו בני ישראל בגלות הראשונה – גלות מצרים, אמרו "ולואי שנצא בעצמנו"¹, היינו, שמוותרים על הרכוש גדול² העיקר לצאת מיד מהגלות.

ועד"ז ישנה הטענה בגלות הנוכחית, שצריכים לותר על התשובה הנעלית, העיקר לצאת מהגלות מיד!

אבל אז (במצרים) הקב"ה סירב ואמר שהיציאה צריכה להיות דוקא עם "רכוש", ו"רכוש גדול", משא"כ עכשיו כולם מודים

(3) רד"ה כי בחפזון תשי"ח (סה"מ תש"ח ע' 151).
 (4) הגדה של פסח (הוצאת קה"ת) ע' יט.

(1) ברכות ט, ריש ע"ב.
 (2) בראשית טו, יד.

הנה נכנס משיח צדקנו

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה, "הנה נכנס משיח צדקנו" ("אָט איז אַרײַן משיח צדקנו"), בפועל ממש, מלשון מישוש, שיכולים למשש בידים, ועד"ז בנוגע לאלהו הנביא – לא רק כפי שנמצא בבריתו של אברהם אבינו דכאו"א מישוראל, ניצוץ בלבד, שלא מתלבש בגוף גשמי, שלכן יכול להמצא באותו זמן בכמה בריתות במקומות שונים, אלא נשמה בגוף, ועד"ז בנוגע לכל בני" בדרונו זה, נשמות בגופים, ללא הפסק בנתיים, שכן, הענין דבירור הגוף נפעל כבר ע"י אלהו הנביא שעלה בסערה השמימה.

(משיחת ש"פ חוקת-בלק, חג הגאולה י"ב תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

אי-אפשר לשער מה כחו של יהודי לפעול ע"י החלטה טובה

ועוד ועיקר – שע"י ההוספה במעשינו ועבודתינו בכה"ל ממחרים ומרזים ופועלים תיכף ומיד ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

וההתחלה בזה – מקבלת החלטה טובה, שהרי, אי-אפשר לשער כחו של יהודי מה שיכול לפעול ע"י החלטה טובה, ומה גם שאין צורך "לשער", כיון שהרמב"ם פוסק הלכה ברורה שע"י "מצוה אחת", מעשה אחד, דיבור אחד, ואפילו מחשבה אחת, "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט לאחר ששמענו דברים ברורים מנשיא דורנו שנשאר רק "לצחצח את הכפתורים", וכשמסיימים צחצוח הכפתורים, בודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו!

(משיחת ג' תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

"מ'רייסט זיך אויס די האַרץ" אודות עניני הגאולה

. . ולאחרי כל אריכות הדיבור באופן "אז מ'רייסט זיך אויס די האַרץ" אודות עניני הגאולה – מנגנים כו"כ ניגונים, ולא עולה על דעתו של אף א' לנגן ה"קלאַץ-ניגון": "פדה בשלום נפשי".

ועכ"פ ישתדלו לחטוף ("אריינכאַפֿן") ולנגן בסיומה של ההתוועדות, לפני תפלת מנחה וקריאת התורה כו', והעיקר, שמהדיבור והניגון נזכה תיכף ומיד (עוד לפני סיומה של ההתוועדות) להקיום בפועל – שיהי' (כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן) "פדה בשלום..." (משיחת ש"פ חוקת, יו"ד תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יכלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביזם כ"ט ניסן ה'תשס"א יחד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

דפנחס זה אליהו מבשר הגאולה.

והגם שישנה שקו"ט אם אליהו⁷ ועד"ז משיח בן דוד יכול לבוא בשבת – הרי שזו תהי' אחת מהקושיות והאיבעיות שאליהו יתרצם כאשר הוא יבוא¹².

ג. הרמב"ם פוסק¹³ ש"האומר הריני נזיר ביום שבן דוד בא בו כו' אם בשבת או ביו"ט נדר, אותה שבת או אותו יו"ט מותר, מכאן ואילך אסור לעולם שהדבר ספק אם יבוא בשבת או ביו"ט".

וישנה שקו"ט שלימה בנושאי-כליו של הרמב"ם¹⁴, האם הרמב"ם אוהז שמש"ח יכול לבוא בשבת וכו' (כפשטות לשונו), או שלא התכוון לזה.

אמנם, כאשר ישאלו יהודי אם איכפת לו שמש"ח יבוא בשבת ותהי' לו קושיא, העיקר שיבוא "מיד", הרי כל יהודי – באם הוא רק חכם ומתנהג באופן ד"עם חכם ונבון¹⁵ – יענה, שמוותר (על הקושיא) העיקר שמש"ח יבוא "מיד" ("גלייך")!

ובפרט לפי פסק דין הרמב"ם¹⁶ "ישראל עושין תשובה ומיד הן נגאלין" – והרי הרמב"ם לא אומר שבשבת יש להמתין למוצ"ש ואינו מחלק בין שבת ליום אחר, אלא גם בשבת כאשר עושים תשובה – ששבת הרי ענינה תשובה (שבת אותיות תשב¹⁷) – יקויים פסק הרמב"ם "מיד הן נגאלין"!

ואזי בא אליהו הנביא זכור לטוב, וכפי

(12) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 272.

(13) הלי' נזירות פ"ד ה"א ובנו"כ שם.

(14) לחם משנה וכסף משנה ועוד על הרמב"ם שם.

(15) דברים ד, ו.

(16) הלי' תשובה פ"א ה"ה.

(17) אגה"ת ספ"י (צט, ב). וראה תורת נתן להררנ"ש

בסופו. יפ"ת לבר" ספכ"ב.

צורך להזכיר זאת, אפילו לא במחשבה וכ"ש לא בדיבור, כי שבת "אין עצב בה"⁵, וצריכים לדבר רק על ענינים של שמחה.

ובפרט שכבר ה' הענין דהפצת המעיינות שעני"ז "אתי מר"⁶,

וא"כ בודאי צריך כבר להתקיים ה"נגאלין מיד" – מיד בשבת זו!

ב. והגם שישנה הטענה: כיצד יכולה הגאולה לבוא עכשיו ביום השבת⁷ – בגלל השקו"ט אם בשבת יכולים להתוסף נכסים חדשים⁸, ובענינו – ה"רכוש גדול",

אבל שקו"ט זו אינה נוגעת לו – הוא רוצה את משיח "מיד", ומשיח אכן בא "מיד", למרות שנמצאים ביום השבת.

וכאשר קוראים עכשיו בתורה (בתפלת מנחה) את הענין של פנחס – "פנחס זה אליהו"⁹, ממש"כים את הענין דאליהו מבשר הגאולה¹⁰, כי הקריאה בתורה היא "כבן קטן הקורא לאביו"¹¹, שעני"ז ממש"ך הקב"ה את הענין שקוראים בתורה, ובנידון-דין – הענין

(5) ראה תוד"ה מ"ד – מו"ק כג, ב. וראה לקו"ש ח"ד ע' 1020 הע' 31. ושי"ב.

(6) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה (גם) בכש"ט (הוצאת קה"ת) בתחלתו.

(7) ראה עירובין מג, ב. פסחים יג, א. ירושלמי פסחים פ"א ה"ו. תוד"ה האי תנא – עירובין שם. יפה עינים לפסחים שם.

(8) ראה רמב"ם הלי' שבת פכ"ג ה"ב ואילך. ובסוף הלי' מכירה טושו"ע חו"מ סו"ס רלה. שו"ע אדה"ז הלי' שבת סי' שו ס"ד. ט"ו. סי' שלט ס"ה. וראה שד"ח (כרך ט) שו"ת דברי חכמים ספ"א.

(9) תיב"ע וראו ו, יח. פרדר"א פמ"ז. זח"ב קצ, סע"א. רע"מ פנחס רטו, א. יל"ש ר"פ פנחס. רש"י ד"ה לאו מר כהן – ב"מ קיד, ב.

(10) ראה רש"י בחוקותי כו, מב. תיב"ע ויל"ש שם. רמב"ם הלי' מלכים פ"ב ה"ב. ועוד.

(11) תניא ספ"ל.

הרי לכאורה יש בזה (דחיקת הקץ) חסרון, מפני שלא משלימים את בירור כל הניצוצות. וכביאור אדמו"ר האמצעי (בהבנה והשגה, בחכמה בינה דעת, בספרו "שערי אורה"⁴), שבאם הגאולה תהי' "בעתה" אזי יושלמו הבירורים דכל הניצוצות, כולל הניצוצות הקטנים כו', מכיון שהולכים צעד אחר צעד ומבררים את כל הניצוצות; משא"כ אם הגאולה תהי' באופן של "אחישנה" (ודחיקת הקץ), אזי לא יהי' די זמן לברר את כל הניצוצות, והניצוצות הקטנים, כמו גם הניצוצות שבספק – יאבדו, ועד שיהי' יהודים שיאבדו רח"ל.

אמנם בזמנינו זה – אין חשש לענין זה ולכן יכולים לזרז את הגאולה, וטעם הדבר:

מכיון ש"כלו כל הקיצין"⁵, וכבר עבר הזמן שצריכים "אחישנה", ואפי' "בעתה" הראשון השני והשלישי וכו' וכו' כבר הי', הרי אין שום חסרון בזירוז הגאולה.

ויהי' שיהי' כמ"ש בשיעור חומש די"ב תמוז "לא הביט און ביעקב, ולא ראה עמל בישראל"⁶, שלמרות שיש בישראל "און" ו"עמל", ועד ש"תורת אמת" קוראת לזה און ועמל, עכ"ז הקב"ה "לא הביט" על זה. וזה נעשה ע"י הקב"ה עצמו – "ואני המתחיל", ללא כל בקשה מהיהודי.

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

(4) שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך. (6) פרשתנו כג, כא.
(5) סנהדרין צז, ב.

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידיג'צ'יק נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב
יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

המשך מעמוד 14:

הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה⁷, ומתחיל לחיות בענייני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה בא".

(קטעים משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז ה'תנש"א – מוגה)

(7) נוסף על השייכות דלימוד התורה (כל עניני התורה) לגאולה, כמארז"ל "אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה" (אבות פ"ו מ"ב – שלומדים בשבת זה).

שכתוב בסוף מסכת סוטה¹⁸ (בשם רפ"י) שלא רק אליה זכור לטוב מגיע אלא איתו מגיעים כל הענינים שיפעל, אשר אחד מהם הוא תחיית המתים, היינו קיום היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁹.

ד. ולכאורה, הרי מביאת המשיח עד לתחיית המתים צריכים לעבור ארבעים שנה²⁰?

וידוע שהסבר בזה, משאלת הגמ'²¹ כיצד ידעו להקריב את הקרבנות וכיו"ב כשיבוא משיח, ועונה הגמ': "אהרן ובניו ומשה עמהם".

וכמדובר כמ"פ²² הביאור בזה, שישנם כמה דרגות בתחיית המתים, ויהיו כאלו שיקומו מוקדם יותר וכו'.

ועוד והוא העיקר – ע"ד מה שכבר הי' לעולמים (אצל בני במדבר), שארבעים יום הפכו להיות ארבעים שנה²³ – עד"ז יכולים ארבעים שנה להיות ארבעים יום, ועד"ז מארבעים יום להיות ארבעים שעות, ומארבעים שעות (במובן של שעה – שישים דקות בשעון) להיות ארבעים רגעים,

ובפרט שזה קשור עם הפצת המעיינות שמעייני מטהר בטפה אחת מה שמקוה מטהר בארבעים סאה²⁴.

(18) לפי כמה גירסאות – ראה "שינוי נוסחאות" למשניות סוף סוטה.

(19) ישע"י כו, יט.

(20) זח"א קלט, א. וראה ג"כ שם קלד, א.

(21) יומא ה, ב. וראה תוד"ה אחד – פסחים קיד, ב. שד"ח (כללים וד"ח) בערך מצות אם בטלות.

(22) ראה לקו"ש ח"ב ע' 518. ח"ו ע' 294 בהעל. וראה תשובות וביאורים סי' יא ע' 56. ועוד.

(23) שלח יד, לד.

(24) מקוואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקוואות פ"ט ה"א.

ה. ההוראה מכך שמישיח יכול לבוא מיד ולאחמ"כ גם תחיית המתים תהי' מיד:

אל לו לחשוב, דמכיון שמישיח לא יכול לבוא עכשיו (בשבת) ויש לו זמן עד מוצאי שבת לאחרי הבדלה, במילא בנתיים הוא ילך לישון, שהרי "שינה בשבת תענוג"²⁵...

אומרים לו שאכן "שינה בשבת תענוג", אבל משיח יכול לבוא "מיד", ובמילא – עליו להתחיל להתכונן לזה מיד, החל מפעולה כבר בשבת [וכמובן לא דבר האסור בשבת, שהרי אין זה ה"מעשינו ועבודתינו"²⁶ שיכריעו את עצמו "ואת כל העולם כולו"²⁷ (כמובן מזה גופא שאסור לעשות א"ז בשבת), אבל כבר בשבת עושים פעולות המותרות בשבת], ובפרט כשעומדים בשבת המסיימת את השבוע דג' תמוז, והשבת שמברכת את י"ב-י"ג תמוז.

ועוד בזמן הגלות מצויים "ביד רמה"²⁸, ו"לכל בני ישראל הי' אור במושבותם"²⁹,

ועליו לדעת שכל פעולה יכולה להוסיף בזה, שאפילו "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"²⁷,

ותבוא הגאולה האמיתית והשלימה, ויקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל המאסר והגאולה בתוכם ובראשנו,

במהרה בימינו ממש. ■

(25) סי' קול יעקב. ילקוט ראובני עה"פ ואתחנן ד, יט.

(26) תניא רפ"ז.

(27) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(28) בשלח יד, ח.

(29) בא י, כג.

כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!

תמליל מסרט ההקלטה בתרגום הפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יהי המלך"*

בענין בנין בית המקדש וחורבן בית המקדש טוען הרוגוצ'בער¹, שחורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, היינו, אין הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפיים שנה ומאז ישנה אבילות ישראל¹ - שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכיו"ב, ובכל יום אומרים "ותחזינה עינינו גו" ומתפללים על הגאולה וכו' - על דבר שאירע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר (הרוגוצ'בער): לא! חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום!

במילא מובן, כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

ואומר (הרוגוצ'בער) שמפורש כן בירושלמי: נאמר בירושלמי² "כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו!"

[כלומר, מחורבן ביהמ"ק] עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחר זה, כיון [שנמצאים] ביום חמישי פ' פנחס, לאחר תפלת מעריב - ולא נבנה ביהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב ביום חמישי פ' פנחס!...

איי מה שאתה עורך התוועדות וזהו יום גאולה וכו' - יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות נמנע הנמנעות, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו להיות נשמה בגוף, ויחד עם זה אומרים לו ש"על כרחך (אבל) אתה חי"³, זה צריך להיות "על כרחך"; בנוסף לזה עליו לקיים את מצות "ונשמרתם מאד לנפשותיכם"⁴ בשמחה ובטוב לבב, וביחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאדך"⁵... במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את קישור הנשמה עם הגוף, לא כלות הנפש בפועל;

כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", שלשום צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו!!

(* התיבות שהודגשו הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'.
(1) מפענצ"פ סל"ז (ע' קמא).
(1*) בסרט ההקלטה נראה שאומר "ישרה", אבל כנראה הכוונה ל"ישנה". וראה יבמות מג, לב ובפרש"י שם. ועוד.
(2) יומא פ"א ה"א. מדרש תהלים סוף מזמור קלז.
(3) אבות ספ"ד.
(4) ואתחנן ד, טו.
(5) שם, ו, ה.

כל הסימנים ד"עקבתא דמשיחא" מתגלים כעת

לפני זמן מה, דובר¹ ע"כ שלפי כל הסימנים שהובאו בגמ', נמצאים אנו בזמן ד'עקבתא דמשיחא, ובמילא על זמן זה קאי לשון הכתוב² - "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים", שכל הענינים והתכונות הבלתי-רצויות שהאדם העלים והסתיר מעיני אחרים, יבואו לידי גילוי.

ויתירה מזה - גם התכונות הבלתי-רצויות של האדם, שהיו נעלמים ממנו עצמו, או שידע על קיומם אך דימה לעצמו שאינם רע, מפני שלמד בהם פירוש מזויף, וממילא לא תיקן ובידר את הענינים האלו - הנה ב'עקבות משיחא' יבואו לידי גילוי, "יתבררו ויתלבנו".

וטעם הדבר (שלפני ביאת המשיח יתגלו הענינים הבלתי רצויים, דלכאו' איזה עילוי יש בדבר) - דמכיון שלפני ביאת המשיח צריכים לברר ולזכך ("יתבררו גו' ויצרפו גו'") את כל הענינים, ואם יהיו הענינים הבלתי רצויים בהעלם, לא יוכל לבררם ולזככם;

ולכן בסוף זמן הגלות לפני הגאולה - "יתבררו ויתלבנו", כל הענינים הבלתי רצויים של האדם יהיו בגלוי על השולחן, והאדם יוכל לתקנם ולבררם ולזככם ולהעלותם לקדושה.

ובד בבד עם גילוי הענינים הבלתי רצויים, האדם מקבל את מלוא הכוחות לברר ולתקן אותם, ובשעתא חדא וברגעא חדא.

ולכן, מעתה (לאחרי שהאדם קיבל כוחות) אין הדבר תלוי אלא באדם עצמו, שיריד מעט מהישות שלו, וישים את לבו לענינים הצריכים בירור וזיכוך - "כזה ראה", ו"קדש" - ויברר אותם, ואפי' באצבע קטנה, ואז ירדו מהם כל ה"סיגים", ועד שישאר "מקשה אחת" של זהב טהור - יהודי שהוא "מנורת זהב כולה"³.

ובנוגע לענינו - מכיון שדובר שעתה התחיל הזמן של עקבתא דמשיחא והנה הנה משיח בא, לכן, כל הענינים שהיו יכולים להתגלות לאט לאט, כדי שיוכלו לברר בקלות ענין אחרי ענין, ופרט אחרי פרט, וממילא הענין הי' לוקח משך זמן רב - נעשו בזמן קצר, כדי שישלימו מיד את הבירורים.

וכנראה במוחש שבעת האחרון, הענינים הבלתי רצויים, "מלחמה בה", ושהאדם מחשיב את עצמו וכו' וכו' - "יתבררו", באו לידי גילוי.

אמנם צריך להבין דלכאורה (האמירה שעכשיו סוף זמן הגלות, ולכן צ"ל "יתבררו גו'") מיד) הרי זה דחיקת הקץ?

ואף שמצינו סיפורים בדברי ימי ישראל על גדולי ישראל שהי' להם כח לדחוק את הקץ, וממילא היו חייבים לשמוע בקולם, אפי' שעדיין לא הגיע הזמן דהקץ.

(1) ראה שיחת פורים תשמ"ז ס"י ואילך, סכ"ו ואילך.
(2) דינאל יב, יו"ד.
(3) ראה לקו"ת ר"פ בהעלותך. ובכ"מ. ועוד.

הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה

"חוקת" – ה"ע" שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת .. משיח מציאנה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴, היינו, שהדעת בזמן הזה אינו בערך כלל להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד⁷ בנוגע לזמן הגאולה שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשבונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשבונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.

ובפרט לאחר עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של מסירת-נפש.

ולהעיר שבוזה נכלל גם מס"נ באופן דנשמות בגופים, כמ"ש בפרשתנו¹³ "ונתן עליו מים חיים אל כלי", באופן של התלבשות בכלים דוקא. וענינו בעבודה – הפצת התורה, שנקראת "מים חיים", באופן שנמשכת לכל בני, כהנים לויים וישראלים, ר"ת כלל¹⁴, כדרכו של אהרן, "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה"¹⁵, שע"ז זוכים לקיום היעוד¹⁶ "הי' ביום ההוא יצאו מים חיים מירושלים חצים וגו'".

ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" "גאולה"¹⁷.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפעל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידיים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתי¹⁸.
(משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תשנ"ו – בלתי מוגה)

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה – התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך ...

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא 'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' ("א שטיינער איד") עם "לב האבן"⁶ ורואה איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא הי' הופך את העולם! אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – הפוך את העולם היום ("קער א וועלט היינט")⁷!!! ...

(משיחת י"ב תמוז ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(6) ל' הכתוב – יחזקאל יא, יט. לו, כו. (7) באמרו תיבות אלו הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק' במאד. המו"ל.

כמה אפשר לצחצח?

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק¹ "אראנו ולא עתה אשורנו ולא קרוב דרך כוכב מיעקב גו' ומחץ פאתי מואב", מפרש רש"י: "רואה אני שבחו של יעקב וגדולתו, אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן .. ומחץ פאתי מואב – זה דוד כו".

שני פסוקים לאח², מפרש רש"י: "וירד מיעקב, ועוד יהי' מושל אחר ביעקב. והאביד שריד מעיר, מעיר החשובה ועל מלך המשיח אומר כן כו".

ב. וצריכים להבין:

אם בנוגע לדוד המלך, שהי' ארבע מאות שנה לאחר זמנו של בלעם (כפי שהרמב"ם מחשב בתחילת הל' בית הבחירה), מבהיר רש"י ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן" – עאכו"כ בנוגע ל"מלך המשיח", שגם אחרי אלפי שנים עדיין לא הגיע, ואפ' בזמן רש"י זה הי' 2000 שנה בערך מזמן ההוא – הרי בודאי שהיו צריכים להבהיר ש"לא עתה הוא אלא לאחר זמן"!

ולזה ניתוספה קושיא חזקה יותר ("קלאץ קושיא") אצל ה"בן חמש למקרא" – מדוע אכן משיח עדיין לא בא לאחר כ"כ הרבה שנים:

הוא יודע ש"מפני חטאינו גלינו מארצנו"³, אבל לאחר שעורכים חשבון כמה אנשים היו

(1) פרשתנו כד, יז. (2) שם, יט. (3) נוסח תפלת מוספין של רגלים.

(1) סנהדרין צו, א. (2) ולהעיר ממש"נ (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של מציאה. (3) שבודאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום שיבוא", ומבקשים ג"פ ביום "ותחזינה עינינו בשוכן לציון", ובימות החול מבקשים גם "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" – תפלה ובקשה, שהיא גם מלשון הבטחה. (4) אגה"ק ס"ד. (5) ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן. (6) ירמ' לא, לג. (7) בא יב, מג. (8) ראה פס"פ פ' החודש ז'. ועוד. (9) סנהדרין צז, ב. (10) להעיר, שענינם של "כפתורים" הוא לחבר שני צדדי הבגד באופן שצד הימין גובר על צד השמאל, וע"ז נעשה גם הברור דצד השמאל – ע"ד ובדוגמת הברור ד"כלאים" שהם מצוה בניצוי (וב) בגדי כהונה, בבית המקדש. (11) שיחת שמח"ת תרפ"ט. (12) ר"פ בחוקות. (13) יז. (14) דעת זקנים מבעלי הנוספות עה"פ. (15) אבות פ"א מי"ב. (16) זכר"י ד, ח. (17) ראה ויק"ר ספל"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ. (18) ראה ביאורו"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

בזמן בית שני (יודעים בערך כמה אנשים היו), ולאחמ"כ בכל דור ודור (בגלות) נוספו עוד יהודים (יותר או פחות, אבל בכל דור נוספו) שהגיעו לשמונה עשרה לחופה וכיו"ב, וקיימו מצות פרו ורבו, במילא ניתוסף ריבוי של תורה ומצוות ומעשים טובים!

ואפילו אם יאמרו שרובם היו חוטאים ופושעים, הרי בודאי שעשו תשובה ותקנו את ה"חטאינו" במשך כמה שנים בתחלת הגלות. ואפי' אם היו חטאים רבים – אי אפשר לומר שהתיקון יארוך זמן רב כל כך, כמעט 1000 שנה (בזמן רש"י) וכיו"ב?!

ובפרט כאשר משוים זאת לגלות בבל – שהיתה שבעים שנה כנגד שבעים שמיטות שבטלו, כפי שה"בן חמש למקרא" למד קודם (בפ' בחוקותי⁴).

במילא, שואל ה"בן חמש למקרא": אפילו אם נאמר שבבית שני היו הרבה יותר חטאים מאשר בזמן בית ראשון – אבל הרי (החטאים) הם קצת בערך (לבית ראשון), ובפועל הוא רואה שעונש הגלות לגמרי שלא בערך – לא רק פעמיים שבעים ולא שלש פעמים שבעים, אפילו לא שבע פעמים שבעים [= 490] ("שבע על חטאתיכם"⁵) – אלא הרבה יותר!

ואי אפשר לומר שבכל דור ודור (בגלות) ניתוספו עוד "חטאינו", ובמילא זה האריך את הגלות – כי אז לא מובן: למה ממתין הקב"ה באם כל דור מאריך עוד יותר את הגלות?!

ג. ידוע הטעם ע"פ פנימיות התורה⁶ לאריכות הגלות: כיון שהנשמות בזמן הבית היו נשמות כלליות וברירו ניצוצות כלליים, משא"כ הנשמות בזמן הגלות הם נשמות פרטיות שיש בכחם לברר ניצוצות פרטיים, לכן זה דורש הרבה יותר זמן והרבה יותר נשמות כדי לברר את כל הניצוצות ולברר את ה"חטאינו" של הנשמות כלליות כו'.

אבל ה"בן חמש למקרא" לא למד זאת, ויתירה מזו – הרי זה היפך שכל הפשוט של "בן חמש למקרא" המבין שכאשר אדם אחד חוטא, התיקון לזה הוא ע"י עונש (גלות) של אחד כנגדו על-דרך מ"ש⁷ "לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות" ו"האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף"⁸!?

ד. והביאור הוא:

דובר כמ"פ, שבדרך כלל רש"י סומך על החזקה שה"בן חמש למקרא" זוכר את מה שלמד לפניו, שלכן אינו צריך לחזור שוב על פירושו (חוץ מפעמים בודדות היכן שישנו טעם מיוחד, או בספר שני וכיו"ב).

ועד"ז בענייננו: כאשר ה"בן חמש" לומד בתחלת הפרשה⁹ "הנה עם יצא ממצרים", הוא נזכר מיד במה שלמד אודות גלות מצרים (וכפי שגם אמר זאת בסדר פסח): "ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהי' זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה ואחרי כן יצאו ברכוש גדול . . . ודור רביעי ישובו הנה"¹⁰.

(4) כו, לד-לה. (5) שם, יח. (6) תו"א וישב כז, ד. (7) תצא כד, טז. (8) קרח טז, כב. (9) כב, ה. (10) לך לך טו, יג-טז.

זאת-אומרת, שגלות היא לאו דוקא ענין של עונש, היות ומדובר על זרעו של אברהם יצחק ויעקב והשבטים, וח"ו לומר שמגיע להם ענין של גלות – אלא הגלות היא בכדי ש"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", וכפי שהי' בפועל – "וישאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב . . . וינצלו את מצרים"¹¹, בני' לקחו את כל הכלי כסף וכלי זהב שהיו בארץ מצרים, "רכוש גדול" בגשמיות, ועאכו"כ ה"רכוש גדול" ברוחניות (בירור הניצוצות).

מכך מבין ה"בן חמש", שכן הוא גם בגלות הנוכחית:

אריכות הגלות אינה לשם עונש, אלא בגלל רצונו של הקב"ה שבני ישראל יקבלו את ה"רכוש גדול", שלא בערך כלל ל"רכוש גדול" שהי' ביציאת מצרים, כי אז לקחו רק את העניינים שהיו בארץ מצרים, משא"כ עכשיו צריכים לקחת את העניינים מכל העולם כולו; וה"בן חמש למקרא" מבין, שכשם שהקב"ה אין-סוף כך גם ה"רכוש גדול" יכול להיות אין-סוף – לכן אורכת הגלות כ"כ הרבה (שלא בערך לאורכה של גלות מצרים), בכדי שבני ישראל יקבלו "רכוש גדול" רב, וככל שהיא מתארכת יותר – ניתוסף עוד יותר ב"רכוש גדול".

ה. לאחר ה"כנ"ל נשאר עדיין השאלה: עד מתי, כמה השיעור!?!...

ואם בשביל ה"רכוש גדול" – הרי נוסף לזה שעוד בגלות מצרים טענו בני ישראל שמוותרים על ה"רכוש גדול", "ולואי שנצא בעצמנו"¹² – אזי בימינו אלה ישנו כבר בפועל ה"רכוש גדול" ברוחניות, בענייני התורה ומצוותי', "אין לנו שיור רק התורה הזאת", לאחר שישנו ריבוי הכי גדול של "מעשינו ועבודתינו"¹³ בתומ"צ, הפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה.

וכדברי בעל הגאולה¹⁴, שכבר סיימו את כל העבודה ועכשיו נשאר רק "לצחצח את הכפתורים", ו"עמדו הכן כולכם"¹⁵ לקבל פני משיח צדקנו.

אמנם ענין זה לא מובא בפרש"י ובמילא רש"י לא צריך לתרץ קושיא הנ"ל ("עד מתי" כי נשאר רק לצחצח את הכפתורים) – אבל בדורנו נתגלה הדבר ע"י ה"תלמיד ותיק"¹⁶, התלמיד חכם האמיתי שבדורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו.

במילא שואל עכשיו הילד: "עד מתי?!" הוא כבר צחצח את הכפתורים וכל הזמן מצחצח, הוא מצחצח ומצחצח, ועושה זאת בנימוס (כטבעו של ילד) – ועדיין לא בא!...

ויה"ר שלא יצטרכו לצעוק "עד מתי" כיון שמיד בשבת זו הולכים בשיקוד כל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁷, לקבל פני משיח צדקנו [.].

(11) אג"ק שלו ח"ד ריש ע' רעט. וש"נ. (12) ברכות ט, ריש ע"ב. (13) תניא רפ"ז. (14) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט. (15) בא יב, לה-לו. (16) מגילה יט, ב. (17) בא ק, ט.

